

ProjectsAbroad

Dyrepasning

Projects Abroad Danmark

Tlf: +45 42409020

info@projects-abroad.dk

/ProjectsAbroadDK

> www.projects-abroad.dk

Frivilligt arbejde med Dyrepasning

Lande med projekter inden for Dyrepasning

- Argentina
- Bolivia
- Fiji
- Jamaica
- Kina
- Mexico
- Rumænien
- Sydafrika

Typiske arbejdsopgaver

- Fodring,
- Observation, studie og dataindsamling,
- Monitorering og pleje,
- Rengøring og vedligeholdelse,
- Konstruering og reparation af faciliteter,
- Vaccinationer,
- Operationer,
- Inspektioner,
- Træning,
- Genoptræning af skadede dyr,
- Oplære dyrene i deres naturlige instinkter,
- Genudsætning af dyr i naturen,
- Plantning af træer og buske.

Holdningen til dyr i udviklingslande er ofte meget anderledes end den, der eksisterer i de vestlige lande. I Vesten bliver kæledyr, såsom hunde og katte, betragtet som en udvidelse af familien. Men det kan være svært at udvise empati og omsorg for husdyr, hvis befolkningen i forvejen lever under fattigdomsgrænsen, og det er en daglig kamp at skaffe nok mad på bordet for at kunne forsørge sin familie.

På vores projekter er der brug for frivillige der kan hjælpe en lang række af truede dyrearter, og samtidigt medvirke til at oplyse lokalbefolkningen om hvordan de kan komme til at leve i et godt samspil med dyrene.

På nogle projekter vil du spille en stor rolle for det enkelte dyr. Her vil det praktiske arbejde være at hjælpe med at passe og pleje dyrene på centrene, eksempelvis hjemløse katte og hunde, og hjælpe dem med at få et godt liv fremover.

På andre projekter vil din rolle være at hjælpe dyr med at blive genetableret i deres naturlige miljø. Det betyder, at du vil hjælpe vilde dyr med at komme tilbage til deres naturlige omgivelser. Her vil det praktiske arbejde stå i at sørge for at dyrene får mad og vand, rengøre bure, samt hjælpe med at rehabilitere dyrene tilbage til deres rette miljø.

Det er en god idé at kontakte vores danske kontor for at få rådgivning om dine muligheder.

Du bør være forberedt på at uddannelse og kvalifikationer afgør, hvor meget praktisk arbejde du vil få.

Arbejdsopgaverne afhænger af hvilket projekt du vælger.

I de latinamerikanske lande vil det være en fordel at kunne tale en smule spansk.

For mere information:

› www.projects-abroad.dk
info@projects-abroad.dk

Telefon: +45 42409020

/ProjectsAbroadDK

Pumakawa i Argentina

– Arild Hee

Efter at jeg over en lang periode var kørt død i den på arbejdsfronten følte jeg, at jeg havde brug for at prøve noget nyt og noget helt andet. Jeg kunne godt tænke mig at komme ud og rejse. Så jeg kiggede rundt på forskellige hjemmesider og fandt frem til Projects Abroad.

Jeg vidste ikke hvad det egentlig var at jeg ville, men jeg blev fanget af et projekt nede i Argentina. Et land jeg altid har haft en tiltrækning af (jeg er meget stor tilhænger af fodbold). Da jeg læste om projektet vidste jeg at det var det. Det var det jeg ledte efter. Det havde det jeg søgte: dyr og isolation fra civilisationen, fred og ro var nøgleordene.

Ankomsten

Jeg ankom til Pumakawa, der lå godt 3 km fra en lille by der hedder Villa Rumipal. Da vi ankom, blev vi straks mødt af en af medarbejderne. Jessica, der var fra USA, men som var flyttet tilbage Argentina, hvor hun og hendes familie stammede fra. Jeg mødte også de to andre frivillige, Camilla som der sjovt nok også var fra Danmark, og så Mark fra Holland.

Efter at have set vores hostel lagde jeg mine ting og gik ellers i gang med arbejdet. Arbejdet på Pumakawa kan sammenlignes med at arbejde på en bondegård, tror jeg. Jeg har aldrig haft den fornøjelse at arbejde på en bondegård, for når man bor midt inde i København er det ikke sådan lige til.

Der var en masse hegn der skulle repareres og laves, veje der skulle laves og generelt oprydning af området. Der var masser at give sig til. Især det med reparation af hegnene, det var noget jeg brugte tid på mange gange i løbet af min tid. Nu var det sådan at der gik 3 heste rundt på området, og sammen med dem var der også lamaer der gik frit rundt. Og lamaerne var især ivrige efter at komme ind til steder hvor de netop ikke måtte gå hen, og de steder bestod

af græs med indhegning. Og det var disse hegn jeg brugte meget tid på. På grund af dette var lamaerne i starten virkelig irriterende og de var umulige at styre. Det var hannen især. Han var rigtig flabet og gjorde alle forsøg på at være rigtig irriterende. Men som tiden gik, fandt man ud af alle de små tricks til at styre dem. Hvem havde troet at svinge et reb i luften, som var det en lasso, kunne få lamaerne til at løbe væk? Jeg havde i hvert fald ikke.

Dagen efter min ankomst mødte jeg de to ejere af stedet, Kai og Marce. Udover at bruge meget tid på området og alle de dyr der var her, gik de også meget op i at plante buske og træer fra landet. Kun 5% af buskene og træerne i området Cordoba var oprindelige. Det var noget de brugte meget tid på at rette op på. Så vi brugte også meget tid på at høste frø, rense dem og plante dem.

På området var der også en restaurant der havde åbent i sommerperioden og en lille butik, hvor man netop kunne købe frø og lidt andre småting. Al indtægten på centret kommer fra restauranten, butikken og fra rundvisningerne.

Nu var det sådan at der ikke kun var lamaer, heste og pumaer på centret. Der var også påfugle, aber, stinkdyr, skildpadder, grise, høns, gæs, en guanaco (minder meget om en lama), en ged, et får og en masse andre dyr. Et par uger inden min afrejse blev der også afleveret en babyræv.

En typisk arbejdsdag

Dagene var meget afvekslende, så det er svært at beskrive en hel dag, men jeg har tænkt mig at forsøge alligevel.

Dagen startede op kl 7.30 hvor vi gik i gang med at fodre dyrene. Alle bondegårdsdyrene skulle have nyt vand, hø og korn. Aberne skulle have vand, pasta, bananer, salat og hvad der ellers var til rådighed. Stinkdyrene skulle have vand og råt kød. Dette tog ca. 2 timer fordelt på 3 mand.

Bagefter var det tid til at lave vores egen morgenmad. Vi havde eget køkken og stod selv for madlavningen. Til morgenmad fik vi ristet brød og cornflakes. Jeg lærte at drikke kaffe hernede. Og det var bare en helt standard pulverkaffe. Man får altid noget med sig fra at besøge et nyt land, og jeg fik smagen for kaffe med. Efter morgenmaden havde vi så et kort møde med Jessica hvor vi gennemgik en liste hun havde lavet med forskellige opgaver. Så fordelte vi os igen og arbejdede indtil frokost, som lå ved 13-14-tiden.

I Argentina er der siesta netop omkring middag, og det forstår man godt. Det er pokkers varmt. Og jeg var der bare kun i slut foråret så jeg tør ikke forestille mig hvor varmt det er i højsommeren. Jeg har aldrig været god til at modtage solen, så jeg rendte rundt med 4-5 forskellige farver på min ryg.

Arbejdsdagen sluttede oftest omkring 17-tiden. Men fordi vi boede på centret arbejdede vi tit til 19-tiden. Så var der lige lidt frø der skulle sorteres og renses. Dette gjorde vi oftest til slut på arbejdsdagen, da det var meget afslappende arbejde.

Alle de andre oplevelser

Jeg synes også at jeg lige skal komme forbi vejret. Jeg skrev tidligere at det var varmt, og det var det. Men

det er ikke dette jeg lige vil ind på, det er tordenvejret. Jeg troede, at jeg havde oplevet nogle voldsomme tordenvejr i Danmark, med alle de storme. Men de var ingenting sammenlignet med tordenvejret i Argentina. De var oftest lydløse (why??) så der var flere lange timer med lysshow på nattehimlen. Det var fantastisk.

Vi havde selvfølgelig også weekend. De lå om torsdagen og fredagen, da der var meget arbejde i weekenderne.

Vi tog rundt i omegnen og på juleferie. Der ligger et rigtig lækkert (og koldt!) vandfald i Santa Rosa. Santa Rosa ligger 10 min med bus fra Pumakawa. Vandfaldet ligger en lille times gå tur fra byen.

Vi var også i La Cumbrecita, der ligger ca 2 timer fra Santa Rosa i bus. Der brugte vi en hel dag med at lave alle mulige aktiviteter. Køre i zipline over dale, gå i forhindringsbaner mellem træer, klatrevæg, skyde med bue og pil og alt muligt random. Det kan anbefales!

Den måde argentinerne transporterer sig på er enten med fly eller bus. Jeg så ikke et eneste tog på min rejse. Men deres busser er til gengæld også gode og der er mange af dem.

Jeg kan kun anbefale at rejse som frivillig. Det var en kæmpe oplevelse, og jeg skal helt klart gøre det igen.

Moce Fiji - Vinaka vakalevu – af Josephine Nyborg

I november 2014 satte jeg kursen mod Fiji. At rejse til Fiji gør man ikke "bare lige" - turen tager sammenlagt godt 30 timer og kræver et par skift eller tre inden man rammer Nadi International Airport. Selve turen derved kan ligefrem være en udfordring i sig selv, særligt når man rejser alene, men når destinationen i sig selv er så billedskøn, er det det hele værd.

Jeg var godt brugt, da jeg satte benene på fast grund igen, faktisk var jeg mildest talt grædefærdig.

Tanken om hvad jeg nu havde rodet mig selv ud - ganske alene - på den anden side af jorden, med en tidsforskel på 12 timer og en temperatur og fugtighed, der kan få selv den største strandløve til at give op, var altså lidt skræmmende.

Men den lille panik, der nåede at suse gennem mit blod, blev hurtigt afløst af spændingen og forventningen om, hvad det rent faktisk var jeg havde rodet mig ud i. Og jeg kunne ikke have ønsket mig en bedre ankomst. Lige fra jeg steg ud af flyet og kom hjem til min fantastiske værtsfamilie, blev jeg taget imod med sang, kys og åbne arme. Der var ingen tvivl om, at jeg nu var en del af Fiji, og at jeg havde fået min helt egen Fiji-familie.

Mødet med den nye kultur

Den fijianske kultur er noget for sig. Det er ikke noget man kan forklare - den skal opleves! En utrolig imødekommende, åben og venlig befolkning møder du overalt - om du så er i den tætpakkede bus, i de små butikker, hos private familier eller i en 'village' er der plads til et 'BULA', et smil og en lille sludder.

Det er en oplevelse i sig selv, meget inspirerende og i særdeleshed en øjenåbner. Man får at se, hvordan man får en hverdag til at fungere - hvad end man så har at gøre godt med. Særlig interessant for mig var det at opleve - både på godt og ondt - det kultursammenspil, som er at finde overalt, mellem den fijianske befolkning og den syd-indiske befolkning.

Formålet med min rejse til Fiji var først og fremmest at få én på oplevelsen. Jeg har altid elsket at rejse, og at kunne kombinere min allerstørste interesse med dette var fantastisk. Jeg har altid haft en drøm om at blive dyrlæge, og veterinær/dyrpasningsprojektet på Fiji var derfor perfekt for mig, og det skulle vise sig at være den mest lærerige og givende oplevelse jeg har haft, selvom det til tider var hårdt arbejde både fysisk og psykisk!

Arbejdsdagen på projektet

Under mit ophold hos Animals Fiji havde jeg aldrig en dag der var ens - lige hvis man ser bort fra de daglige rengøringsrutiner og de små "uheld", der uden tvivl skete i løbet af dagen. Med tanke på at arbejdstiden lå fra 8-17, var det utrolig rart med afveksling i og med vi aldrig vidste, hvad der ventede, når vi mødte ind.

Ud over rengøring bestod min dag af den daglige pleje af alle dyrene. Det indebar bl.a. af at skulle sørge for vådt og tørt og at holde øje med deres fysiske såvel som psykiske tilstand. Vigtigst af alt var dog at udøse

så meget kærlighed og omsorg som muligt til de dyr, som vi havde på internatet og hospitalet.

Ud over dette viste jeg stor interesse for det medicinske aspekt og behandlingen af de forskellige dyr, og det betød, at jeg også fik lov til at arbejde tæt sammen med de to dyrlæger på stedet. Det indebar bl.a., at jeg fik lov til at give dem deres daglige medicin, hjalp til ved konsultationer og det mest spændende af det hele - operationer! Alt i alt var det en fantastisk følelse at gå hjem hver dag, og vide man har gjort en forskel på én eller anden måde, hvad enten forskellen var stor eller lille.

Masser af oplevelser

Efter vi havde fået fri fra vores respektive projekter mødtes de frivillige for at lave forskellige aktiviteter - noget jeg desværre ikke så ofte havde mulighed for grundet mine arbejdstider. Jeg var dog stort set altid med i weekenderne, hvor den enten stod på udflugter til de mange fantastiske øer, vandfald, ZIP-line eller afslapning ved poolen.

Man får et helt særligt sammenhold når man er så langt væk hjemmefra og alle står i samme situation. Jeg er for mit vedkommende sikker på det har givet venner for livet! Det var derfor lidt sørgmodigt at sige farvel til det hele efter 3 måneder, men samtidig glædede jeg mig til at komme hjem med en masse nye oplevelser, og ikke mindst være mere afklaret med min fremtid!

Moce Fiji - Vinaka vakalevu